

Harald Faber,
cand. polyt.,
Landbrugs-Konsulent.

Bilag 3.

London, den 29. November 1919.

Til Landbrugsministeriet.

Under 11. ds. har det høje Ministerium afæsket mig en Erklæring i Anledning af en eventuel Revision af Margarine-loven af 19. April 1907 om, hvorvidt det efter mit Skøn er nødvendigt at forbyde Farvning af Margarine, som i § 8, for saa vidt angaar den her i Landet forhandlede Margarine, og om der er Grund til at forbyde Udførsel af farvet Margarine, som foreslaaet i § 5 i Lovforslaget af 1916—17, hvis Forbud mod Farvning af Margarine, der forhandles i Danmark, ophæves.

Allerede i Skrivelse af 9. Maj 1911 udtalte jeg som min Mening, at Farvebestemmelsen var ret overflødig ved Kontrollen i Danmark, »og ganske særlig maa dette antages, naar Kontrollen selv er af denne Mening«. Kontrollen havde nemlig selv, under 3. April 1911, udtalt: »Af Hensyn til Margarinesalget her i Landet skønnes der saaledes ikke at være Anledning til at bibeholde oftnævnte Farvebestemmelse, og det forekommer os, at den heller ikke er nødvendig af Hensyn til vor Smørekspport«; den sidste Udtalelse skal formentlig forstaas saaledes, at Kontrollen ikke mener, at Farvebestemmelsen er nødvendig for Tilsynet med det udførte Smørs Ægthed.

Ved en Konference i Ministeriet den 4. Oktober 1912 gik jeg, med Hensynning til ovennævnte Skrivelse, med til at foreslaa Farvebestemmelsen ophævet, naar Udførsel af Margarine forbødes under § 5.

Den 9. December 1915 erklærede jeg, som Svar paa en af Folketingsudvalget foranlediget Forespørgsel: »En Virkning paa vort Smørmarked af det Forhold, at Margarine i Danmark spises gulfarvet, naar Margarine ikke udføres, og naar Smørret fremdeles bevares uforfalsket, anser jeg for ganske utænkelig«.

Der er ikke senere indtruffet noget, der foranlediger mig til at forandre min Mening om dette Punkt, og jeg er derfor fremdeles af den Anskuelse, at der ikke er nogen Grund til at forbyde Farvning af Margarine til Forhandling og Forbrug i Danmark.

Anderledes forholder det sig med Spørgsmaalet om Nødvendigheden af at forbyde Udførsel af farvet Margarine. Paa dette Omraade mener jeg, der er sket adskilligt, som maa paavirke Afgørelsen. I 1911 og 1915 mente jeg, af Hensyn til vort Smørs Stilling paa det engelske Marked, at burde være saa forsigtig at fraraade en Udførsel af farvet Margarine. Det havde jo gennem en lang Aarrække vist sig, at ufarvet Margarine ikke kunde udføres, hvorfor det var unødvendigt at forbyde dets Udførsel (en Udførsel af ufarvet Margarine til Tyskland har været paatænkt i Aar og har maaske fundet Sted). Hvis man tillod Fabrikation af farvet Margarine i Danmark, maatte man altsaa forbyde Udførselen deraf, hvis man vilde holde dansk Margarine ude af det engelske Marked. Jeg mener ikke, at det nu er nødvendigt at opretholde et saadant Forbud.

Hidtil har England været et stærkt margarineindførende Land, men dette er nu forandret. Indførsel af Margarine til Storbritannien og Irland var aarlig:

1911—1915	74 000	Tons
1916	138 600	—
1917	90 000	—
1918	15 000	—
10 Mdr. 1919	16 000	—

Herfra gaar en ringe Udførsel, som er falden gradvis fra 2 300 Tons i 1911 til 800 Tons i 1918, for Størstedelen indenlandsk Fabrikat.

Den stigende Fabrikation af Margarine i Storbritannien ses af den stigende Indførsel af Raastofferne.